

Tjenesten, som ikke egentlig ere Tjenesteovertrædelser. Hvis man havde valgt den Opfattelse, som den tydske Straffelov har, nemlig: strafbare Handlinger mod den militære Underordningspligt saa vel som alle i Udvælsen af Tjenesten begaaede strafbare Handlinger, vilde man have faaet Noget frem, som var korrektere, skjøndt ogsaa denne Resuktion efter min Mening staar tilbage for den, som Lovforslaget har; denne er egentlig, saa vidt jeg kan indse, den bedste. Jeg har imidlertid tilladt mig, i Forening med flere ærede Medlemmer, at stille et Underendringsforslag til Paragrafen, hvilket jo, hvis Ændringsforslaget ikke var blevet stillet, skulde have været stillet til selve Lovforslagets § 50, saaledes som denne er foreslaaet. Dette Underendringsforslag gaar ud paa at opstille den Regel, at, naar Vedkommendes Druftenstab er stegen til en saadan Grad, at Bevidstheden i Gjerningens Dødelik er udelukket, skal vel ikke Reglen krasfalbes, men der skal dog være Myndighed for Krigsretten til, hvis Omstændighederne tale derved, at nedsette Straffen til det Halve. Denne Regel tror jeg ikke har den allermindeste Betænkelighed; den er stemmende med, hvad der var foreslaaet i Generalauditør Scheels Udcast fra 1867. I dette hedder det netop: „dog kan Straffen, hvis Bevidstheden i Gjerningens Dødelik var udelukket, efter Omstændighederne nedsettes til det Halve af den Straf, han ellers vilde have forskyldt“, og denne Bestemmelse er langt skarpere end den, der f. Ex. findes i den tydske Straffelov; thi der hedder det, at ved disse Overtrædelser af Tjenestpligt, som jeg før nævnte, kan den Paagjældendes selvfor skyldte Druftenstab ikke afgive nogen Straffeformildelsesgrund, men — saaledes som der tydelig staar i Motiverne — den kan vel, naar den er stegen til den allerhøieste Grad, afgive en Straffuelukkelsesgrund. Dette følger af den almindelige Regel, der ogsaa staar i den almindelige tydske borgerlige Straffelov, hvorefter, naar Vedkommendes Tilstand er naaet til i fuldstændig Grad at udelukke Bevidstheden, ingen Straf indtræder. Det er den tydske borgerlige Straffelovs § 51. De Herrer ville altsaa se, at det, vi have tilladt os at foreslaa, langt fra gaar saa vidt i at udelukke Straf eller at nedsette Straf, som den tydske Straffelov har drøftet sig til. Hvis det Underendringsforslag vedtages, som vi have stillet under Nr. 31 a, vil Reglen blive den, at ved Overtrædelse af Tjenestpligten vil, naar Vedkommendes Druftenstab vel har været stærk, men ikke har naaet en saadan Grad, at Bevidstheden er fuldstændig udelukket, om han end ikke havde den fuldstændige Tilregnelighed, som findes hos sjælsunde Personer — altsaa i det Tilfælde, som omhandles i den borgerlige Straffelovs § 39, hvorefter Straffesættelse skal finde Sted — slet ingen Nedsættelse under den lovbestedte Straf indtræde. Naar derimod Druftenstaben er stegen til en saa høi Grad,

at Bevidstheden er fuldstændig udelukket, — der vil den Vedkommende heller ikke, saaledes som den tydske borgerlige Straffelov medfører det, blive straffri, — saa gives der ikke her nogen almindelig Regel for, at den lovbestedte Straf skal nedsettes, men kun en Frihed for Krigsretten til at gaa under den lovbestedte Straf. Man har nemlig ment, — og jeg tror, at dette ogsaa har foreløvet Generalauditøren ved Affattelse af Udcastet — at det i mange Tilfælde vilde være i høieste Grad støbende, om man var nødt til at idømme Vedkommende maaske den allerhøieste Straf, maaske Livsstraf, for Handlinger, som han havde begaaet i en Tilstand, der fuldstændig udelukkede Bevidstheden. Vel kan der være Tilfælde — det maa vel erindres — hvor det ikke vil kunne fri den Vedkommende selv for den høieste Straf, at han har været i en saadan Bevidstheden udelukkende Tilstand, men i disse Tilfælde vil man heller ikke finde Anledning til at bruge diskretionær Myndighed til at nedsette Straffen; men der kan være andre Tilfælde, hvor den Vedkommende i fuldstændig Mangel af Bevidsthed har begaaet Forbrydelser, som kunne være overordentlig grove, men hvor det dog vilde være i høieste Grad støbende, om man virkelig skulde idømme ham den høieste Straf. Det er disse Betragtninger, som have ligget til Grund for Ændringsforslaget under Nr. 31. a, hvorved jeg tror, at man med fuld Bibeholdelse af alle de Hensyn, som skyldes Militærvæsenet, dog vil kunne opnaa at undgaa i enkelte Tilfælde de mest støbende Resultater. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 33 vil jeg blot bemærke, at jeg er enig med den ærede Ordfører i, at Lovforslagets Affattelse paa dette Punkt er uklart, fordi man her nærmest maatte tro, at i de Tilfælde, hvor Straf af Embedsfortabelse er foreskrevet, der ville Underofficerer ikke kunne idømmes Bestillingsfortabelse, men en anden Straf, som er mindre end Strafarbejde. Ændringsforslaget gaar ud paa at gjøre det klart, at Meningen er, at, hvor der er foreskrevet en Embedsfortabelse, ville Underofficererne kunne straffes enten med Bestillingsfortabelse eller med en anden Straf, der er mindre end Strafarbejde. Der er derhos fuld Foranledning til at indføre i Forslaget en Minimumsgrænse for den Straf, der er mindre end Strafarbejde, idet det ikke er passende, hvor der er truet med Embedsfortabelse, at idømme de ringere Krigsmænd en hvilken som helst nok saa lille Straf; der maatte dog være en Minimumsgrænse.

Steenbæk: Jeg har kun lidt at sige, thi det ærede Medlem for Horsens (Vajer) har allerede anbefalet Ændringsforslaget under Nr. 30, og jeg kan henholde mig til ham, men jeg har dog en Smule at tilføje. Nu vil man vel sige, at der ingen Grund er til at optage en Grundlovsbestemmelse i vor militære Straffelov, der er In-